

VISST VAR DET BRA MYCKE BÄTTRE FÖRR!

Häromdagen kom Oskar på Höjden på oväntat besök och det var nu rätt länge sedan vi sist träffades. Jag såg redan när han kom i backen upp mot stugan, att han inte var på sitt bästa humör. Han stampade i marken och svängde oroande med käppen i luften gång på gång. Jag kunde av detta manér räkna ut att han blivit irriterad över någon bagatell och i behov av att få lätta sitt hjärta.

Sist vi träffades var strax efter nyår. Även den gången var han laddad. Ida hade nämligen bett honom följa med till stan på mellandagsrea, men den bönen hade inte fallit i god jord. Han bekände för mig när vi träffades den dagen, att det hade gnisslat lite mellan dem en hel vecka efteråt.

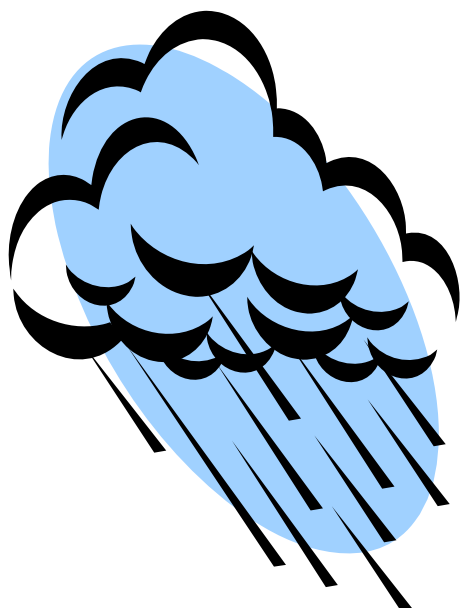

Det ska villigt erkännas till Oskars fördel, att han var av naturen en snäll och fin människa som levde ett fridsamt liv, men hemföll ofta till kverulans. När något föll honom emot, som det där med mellandagsrean, då skar det sig. Då ville han gärna hävda sina åsikter om ett och annat och framhålla hur mycke bättre allting var förr i tiden och jämföra. Han sa ibland, när han var med det humöret på topp, att även tiden innan han gifte sej med Ida var vida bättre än nu.

Och sanningen att säga, han hann bara komma in och sätta sej till rätta på kökssoffan innan gnället började.

- Visst måste du väl hålla med om att det mesta var mycket bättre förr, sa han och kliade sej bakom örat.

Ja, hur skulle jag nu kunna bemöta hans påstående och få honom på rätt kurs? Det var väl bäst att som vanligt bara hålla med.

Nästan omedelburt kom han in på väder och vind, för det är ju alltid ett tacksamt ämne i början på ett djupare samtal.

- Jag längtar efter sommaren ska du veta, sa han, men då ska den vara bättre än förra sommaren, för då var det bara ett väderomslag mellan vår och höst.

Nu medan jag fick halka mej fram hit, så kommer jag på att landsvägarna var mycke bättre förr. Då var dom fulla av hästskit och gråsparvar. Med lite hästskit på vägen behöver man inte som nu riskera att dråsa omkull när karringhalkan sätter in så här fram på vårkanten.

Och minns du så bra även järnvägarna var förr i tiden mot nu? Då stannade tågen vid varenda mjölkbrygga och lät folk stiga på och av, men nu rusar dom bara förbi både stationer och mjölkbryggor, och har inte ens tid eller råd att slita på bromsklossarna.

Du minns väl så lättsamt och bekvämt det var att åka tåg då?

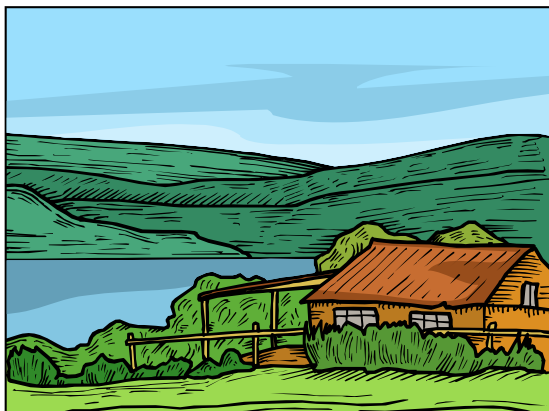
Man behövde inte ens tänka själv, det gjorde tåget åt en. Om man behövde gå på tågdataset t ex, då stod det på en skylt på väggen ovanför fjölen:

"Lyft båda locken mot väggen och fäll det undre vid behov."

Det var väl bra att tåget påmind om den saken, så att man själv inte behövde tänka på om man hade gått dit av behov eller inte. Nu för tiden får man känna efter själv när man har behov.

Oskar drog ett djupt andetag, sög fast lösgommen och tog ny sats.

- Jag kan inte komma ifrån, om du vill veta, att jag tycker att vattnet nere på Kallsjön var blåare om somrarna förr än nu på senare år.

Skogen runt kring oss var grönare och stugorna rödare. Synderna var svartare och samvetena vitare. Visst var det så, om du tänker efter, eller har jag fel?

Oskar lyfte kaffekoppen mot munnen men fullföljde inte rörelsen. Han satte ner den på fatet igen och sa:

- Och kommer du ihåg så mycket bättre ungdom vi hade förr i tiden? Då drack dom Tomtebrus och hälsade i hand, och kallade alla äldre för tant och farbror. Nu kommer dom fram med stiletten och skriker: "Hit med en hundring gubbjäv!" Förresten, när allt kommer omkring, så var pensionärerna också bättre förr i tiden, så då så.

Då var dom nöjda med smulorna som föll från *HERRARNAS* bord, och inte som nu bara skriker efter mer och mer och får aldrig nog.

Men pensionärerna är i alla fall ett strå vassare än ungdomen av idag, för dom håller sej alltid framme i första ledet.

Tänk bara på en sån sak som när ungdomen nu för tiden ska ut i ett skidspår och låtsas motionera. Du kan ge dej attan på, att nog kommer en pensionär ut ur buskarna och skriker åt dom: "Ni är ivägen! Ur spår med er ynkliga stackare, har ni tappat både flås och kondis!"

Nu först, sedan Oskar fått höja pensionärskollegerna till skyarna, tog han en liten konstpaus medan han nu fullföljde handrörelsen med kaffekoppen och tog sig en slurk. Hans blick spanade långt i fjärran utanför köksfönstret, och jag såg i hans ansiktsuttryck att han hade mer att komma med.

- Kungarna, ska du veta, var också mycket bättre förr i tiden, sa han. Skulle du kunna tänka dej, att våran kung skulle kunna ge sej iväg långt ut i *Eropia*, till *Pommern* och *Poltavia* och där omkring, och sen komma hem med kistorna fulla med silver och guld och gamla fint snidade predikstolar? Det vill jag kalla för bravad det!

Näe du, inte han inte. Han gav sej bara iväg till närmaste grannland söderut han, och kom hem med ett fruntimmer som var så vacker, att vitögonen på min Ida svartnade. Hon försökte till och med förbjuda mej att så mycket som ens titta på henne på bild. Så va hon, och sån var Ida.

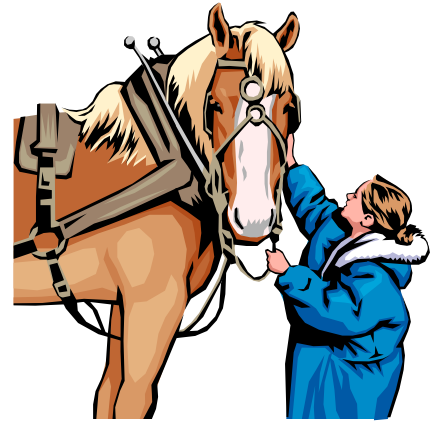
Och överklassen sen, tänk så fin den var förr i tiden. Då satt dom på sina groggverandor med glaset i hand och kände sej så fisförnäma som dom i verkligheten var. Nu går dom till Konsum och handlar och bär hem varorna i en N-K kasse, för att inte avslöja sitt rätta ursprung.

Och när jag tänker rätt på saken, så var den s.k. Arbetarklassen också bättre förr, det måste du väl ändå hålla med om.

Förr, då gick dom man ur huse med sina valkiga nävar under röda fanor och skrek sej hesa på kampsånger, men vad gör dom nu?

Jo, nu sitter dom på planet till Mallorca och skriker efter nya drinkar, och tror sig vara överklass och kapitalister allihop.

Å du, en annan sak! Jag ska säga dej, att jag tycker att även hästarna var bättre förr. Då orkade dom åtminstone dra plogen på åkern, och tunga timmerlass i skogen, och dom var starkare än hembränt.

Men vad orkar dom nu?

Jo, på sin höjd orkar dom dra en liten ynka kärria på gummihjul lastad med en liten mager gubbe klädd i hjälm och randig pyjamas.

Och apropå timmer och timmerlass, vart tog den fina timmersvansen vägen?

Tänk när man fick sätta sej på en stubbe i skogen och sätta timmersvansen mellan knäna och spela Konvaljens avsked, det var tider det. Har du nånsin hört någon spela Konvaljens avsked på en motorsåg? Inte jag, i alla fall.

Medan vi drack vårt kaffe och hunnit fram till tretåren, kom vi in på ett helt annat ämnesområde som egentligen hela tiden hade darrat i luften - kvinnfolk. Men det ämnet får anstå till Oskars nästa besök. Jag är alldeles säker på att han kommer tillbaka.

Oskar tog en snabbtitt på sin fickrova och drack ur den sista kaffeskvätten. Han såg att han genast måste tacka för sig och skynda hem till sin älskade Ida igen. Men håll med honom om, att nog var det bra mycket bättre förr!

© Göte Ingelman

Bildmakare: Bo Hansson